

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Jana Passera v právní věci žalobce: **I. L.**, zastoupeného JUDr. Michalem Hudečkem, advokátem se sídlem Krapkova 38, Olomouc, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 12. 2014, čj. OAM-492/ZA-ZA04-K01-2014, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 11. 3. 2015, čj. 62 Az 21/2014 – 18,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

1) Rozhodnutím ze dne 11. 12. 2014, čj. OAM-492/ZA-ZA04-K01-2014 (dále též „napadené rozhodnutí“), Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky (dále jen „žalovaný“) neudělilo žalobci mezinárodní ochranu podle § 12 až § 14a zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

II.

2) Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě. Krajský soud žalobu zamítl. Rozsudek krajského soudu, stejně jako zde uváděná judikatura Nejvyššího správního soudu, je k dispozici na www.nssoud.cz a soud na něj na tomto místě pro stručnost odkazuje.

III.

3) Žalobce (stěžovatel) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost. Namítl, že napadené rozhodnutí odporuje § 2 odst. 1 a 4, § 3, a § 50 odst. 3 a 4 správního řádu, dále pak § 12 až § 14a zákona o azylu a také čl. 15 písm. c) směrnice 2001/95/EU. Žalovaný správní orgán formalisticky a dogmaticky lpěl na doslovných formulacích těchto předpisů a neposoudil konkrétní okolnosti stěžovatelova případu. Závěry žalovaného a krajského soudu jsou zjednodušené, neboť válečný konflikt na Ukrajině se nutně dotýká i hlavního

města Kyjeva, i když pro něj neznamena aktuální ohrožení. Konflikt se může k hlavnímu městu přesunout, nebo zde může vzniknout jeho samostatné ohnisko. Stěžovatel také zdůraznil, že jeho případné narukování by pro něj znamenalo každodenní přímé ohrožení života. Otec stěžovatele je řádným českým občanem, je zde zaměstnán a platí daně; stěžovatel je jeho jediným synem. Stěžovatelův pobyt na českém území by nijak nezatežoval český stát ani jeho občany. Vzhledem k těmto okolnostem měla být stěžovateli poskytnuta mezinárodní ochrana.

IV.

4) Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil s rozsudkem krajského soudu. Odkázal na svá předchozí vyjádření a navrhl kasační stížnost zamítnout.

V.

5) Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

6) Jednou z podmínek věcného přezkumu kasační stížnosti ve věci mezinárodní ochrany je její přijatelnost. Kasační stížnost je podle § 104a odst. 1 s. ř. s. přijatelná, pokud svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Výkladem institutu přijatelnosti se Nejvyšší správní soud zabýval například v usnesení ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS, na které Nejvyšší správní soud pro stručnost odkazuje.

7) Nejvyšší správní soud neshledal v posuzované věci přesah vlastních zájmů stěžovatele ani zásadní pochybení krajského soudu, které by mohlo mít dopad do jeho hmotněprávního postavení. Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na uplatněné kasační námitky.

8) Stěžovatel poukazoval v kasační stížnosti na existující vnitřní ozbrojený konflikt na Ukrajině. Podle ustálené judikatury není tento důvod v případě stěžovatele relevantní pro udělení mezinárodní ochrany. Ze správního spisu vyplývá, že stěžovatel pochází z oblasti hlavního města Kyjeva, které se nachází ve střední části Ukrajiny, zatímco ozbrojený konflikt probíhá v některých oblastech na jihovýchodě země. Protože stěžovatel nebude v případě svého návratu na Ukrajinu přímo ohrožen tímto ozbrojeným konfliktem, nesplňuje podmínku pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2014, čj. 5 Azs 10/2013 - 23). Přímé ohrožení ozbrojeným konfliktem nezakládají ani stěžovatelovy spekulace o tom, že se tento konflikt může do hlavního města přesunout.

9) K obavě stěžovatele z branné povinnosti a následného možného zapojení do bojových operací je třeba podotknout, že tuto námitku stěžovatel vznesl poprvé až v kasační stížnosti, ačkoli mu nic nebránilo uplatnit ji již v řízení před krajským soudem. Jedná se tedy o námitku nepřipustnou podle § 104 odst. 4 s. ř. s. Pro úplnost lze poznamenat, že podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu nelze odmítání nástupu k výkonu základní vojenské služby, která je ve státě původu povinná, považovat bez dalšího za důvod pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, zvláště není-li takové

odmítání spojeno s reálně projeveným politickým přesvědčením nebo náboženstvím (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2004, čj. 5 Azs 4/2004 – 49). V rozsudku ze dne 7. 8. 2012, čj. 2 Azs 17/2012 – 44, Nejvyšší správní soud rovněž zdůraznil, že odmítání vojenské služby nezakládá odůvodněné obavy z pronásledování podle § 12 písm. b) zákona o azylu ani tehdy, pokud by byl výkon vojenské služby spojen s rizikem účasti při bojových akcích ve válečném konfliktu. Může je zakládat, pokud je odůvodněno reálně projeveným politickým nebo náboženským přesvědčením. Stěžovatel však netvrdil ani neprokazoval, že by byl v zemi původu nucen k výkonu vojenské služby, ačkoli by tato služba byla v rozporu s jeho politickým nebo náboženským přesvědčením.

10) Nejvyšší správní soud shledal jako nepřipustnou podle § 104 odst. 4 s. ř. s. i námitku stěžovatelova vztahu s otcem. Ani tuto námitku stěžovatel neuplatnil v řízení před krajským soudem, ač tak nepochybně mohl učinit. Pro úplnost lze podotknout, že mezinárodní ochrana za účelem sloučení rodiny je vázána na předchozí udělení azylu nebo doplňkové ochrany rodinnému příslušníkovi žadatele (srov. § 13 a § 14b zákona o azylu). Stěžovatel tuto podmínku zjevně nesplnil, neboť jeho otcí jakožto českému občanovi nebylo z povahy věci možné udělit jakoukoli formu mezinárodní ochrany na území České republiky (obdobně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2003, čj. 4 Azs 6/2003 – 55, č. 28/2003 Sb. NSS).

11) Vzhledem ke shora uvedenému Nejvyšší správní soud odmítl kasační stížnost jako nepřijatelnou podle § 104a s. ř. s. Na závěr lze připomenout, že neudělení azylu nebo jiné formy mezinárodní ochrany stěžovateli nebrání, aby legalizoval svůj pobyt v České republice prostřednictvím institutů stanovených v zákoně č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů.

12) Výrok o nákladech řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 3 větu první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 30. července 2015

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu